

ЛІЗИНГ ЯК ІНВЕСТИЦІЙНИЙ ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Довгаль В. – ст. 2 курсу, гр. БО_{вн}-21

Науковий керівник – викладач Лозінська К.В.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Становлення та розвиток ринкових відносин в Україні супроводжується значним погіршенням стану суб'єктів господарювання.

У сучасних умовах господарювання інвестиції є найважливішим засобом забезпечення умов становлення економіки країни, структурних зрушень у народному господарстві, забезпечення технічного процесу, підвищення якісних показників господарської діяльності. На залучення інвестицій впливає екологічний фактор. Велика кількість земель мають підвищену кислотність, еродовані, радіоактивно забруднені, а на півночі країни заболочені ґрунти. Значні площі заняті під відходи промислового виробництва [1].

Якщо ефективно використовувати інвестиції, країна може компенсувати нестачу внутрішніх інвестиційних ресурсів, а також підвищити ефективність виробництва та конкурентоспроможність вітчизняної продукції.

Лізинг є одним з найпоширеніших за обсягом інвестицій фінансовим інструментом після банківських кредитів. Застосування лізингових операцій сприяє не лише активізації процесів оновлення основних фондів, а ще й нормалізації фінансово-економічного стану підприємств.

Переваги лізингу в порівнянні з іншими засобами інвестування складаються в тому, що підприємствам даються не кошти, контроль за обґрунтованою витратою, яких не завжди можливий, а безпосередньо засоби виробництва, необхідні для відновлення і розширення виробничого апарату [2].

Для бізнесу лізинг є джерелом додаткового капіталу, що дає змогу активізувати його діяльність. Для національної економіки лізинг сприяє збільшенню зайнятості, покращенню соціального клімату у державі, розширенню податкової бази та зростанню ВВП.

Реструктуризація економіки неможлива без активізації інвестиційних процесів. Важливим інструментом кредитно-фінансового обслуговування є лізинг, який дає змогу підприємствам придбати необхідне устаткування на умовах поступової сплати коштів, зароблених, зокрема й на його експлуатації. Лізинг дає можливість багатьом суб'єктам господарювання вирішити проблему оновлення виробництва. Україна потребує сучасної нової техніки, розширення парку виробничих фондів підприємств, для якого характерна велика зношеність. Використовуючи інноваційний лізинг, замінюючи зношені основні засоби на нові зразки, підприємство має можливість значно поліпшити їхні техніко-економічні характеристики. Лізингові послуги є найефективнішими на підприємствах із передовою технологією, які характеризуються високою конкурентоспроможністю [3].

Для того щоб поліпшити інвестиційний клімат в Україні, необхідно стабілізувати

макроекономічну ситуацію, сформувати стабільну нормативно-правову базу, стимулювати довгострокове банківське кредитування, створити лізингові компанії.

Для подальшого успішного розвитку лізингового бізнесу в Україні необхідно здійснити такі етапи: розробити та здійснити систему організаційно-економічних заходів щодо стимулювання та державної підтримки розвитку лізингу в Україні; – у пріоритетному порядку продовжувати роботу щодо вдосконалення законодавчо-нормативної бази лізингу; – створити економічні умови щодо розвитку ефективного інвестиційного ринку, де поєднуютимуться інвестиції з інноваціями завдяки вибору найбільш прогресивних проектів; – з огляду на ефективність лізингу як інструменту інвестиційної політики, доцільно запровадити окрему статистичну звітність з лізингу [4].

Основними проблемами, які гальмують розвиток лізингу, зокрема в аграрному секторі є [5]:

- недостатнє врахування специфічних особливостей галузі в процесі реалізації лізингових програм;
- неефективність управління коштами державного бюджету, що спрямовуються на проведення операцій з фінансового лізингу, їх невелика кількість та нерівномірність надходження;
- низька якість вітчизняної техніки, що пропонується для лізингу;
- недостатній рівень відповідальності за якість і комплектність лізингової техніки вітчизняних заводів-виробників;
- обмеженість у Державному лізинговому фонді фінансових ресурсів;
- відсутність ефективного механізму рефінансування портфелів лізингових компаній;
- недостатній розвиток інфраструктури ринку лізингових послуг;
- слабкий фінансово-економічний стан багатьох аграрних підприємств, їхня неспроможність своєчасно та в повному обсязі сплачувати лізингові платежі.

Вирішення цих проблем на всіх рівнях забезпечить активізацію та розширення використання лізингових послуг для модернізації вітчизняного аграрного виробництва.

Для покращення ситуації необхідне подальше дослідження сутності лізингу, його принципів, функцій та механізмів здійснення. Це дасть можливість розробити дієві заходи по стимулюванню розвитку ринку лізингових послуг.

Література

1. Орлова Н.С. Особливості розвитку світового фінансового ринку в умовах глобалізації / Н.С. Орлова, А.Л. Свечкіна // Схід. – №5 (83). – 2014. – С. 5-9.
2. Карасьова Н.А. Становлення та особливості розвитку лізингу в зарубіжних країнах / Н.А. Карасьова // Статистика України. – 2014. – №1. – С. 31–34.
3. Марцин В. Економічний аналіз структури ризиків діяльності лізингових компаній та шляхи їх мінімізації / В. Марцин // Економіст. – 2014. – №4. – С. 34–38.
4. Міхаліна І. Актуальні проблеми розвитку лізингу в Україні / І. Міхаліна // Статистика України. – 2014. – №3. – С. 31–36.
5. Онищук Я.В. Розвиток лізингу в Україні / Я.В. Онищук // Фінанси України. – 2015. – № 1. – С.106– 113.

УДК 336.228:658.016

ВПЛИВ ПДВ НА РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВ

Дралов С. – ст. 3 курсу, гр. Ф_{вн}-31

Науковий керівник – к.е.н., доцент Семцов В.М.

Вінницького навчально-наукового інституту економіки ТНЕУ

Малий бізнес та підприємництво відіграють важливу роль в умовах ринкової економіки. Малі підприємства забезпечують гнучкість та стійкість економічної системи, наближують її до потреб конкретних споживачів, а також виконують важливу соціальну роль – надають робочі місця та забезпечують джерело доходу для значної частини населення. Тому підтримка малого бізнесу, в тому числі й через систему оподаткування, є одним із способів подолання економічної кризи в економіці. Оподаткування малого бізнесу в Україні – це одна з найсерйозніших проблем і перешкод на шляху його розвитку. Воно занадто громіздке і фактично має лише фіскальну мету. При цьому найбільш складним та суперечливим податком для підприємства, з одного боку, та головним наповнювачем бюджету, з іншого, є податок на додану вартість. Ці обставини актуалізують необхідність дослідження недоліків та переваг ПДВ, аналізу та оцінки впливу податку на фінансово-господарську діяльність вітчизняного підприємства, вивчення основних напрямів дослідження взаємозв'язку ПДВ та розвитку підприємницького ресурсу, визначення пріоритетних підходів до підвищення ефективності непрямого оподаткування та зменшення негативного впливу податку на фінансово-господарську діяльність підприємств.

Питанням вивчення ролі, властивостей, наявних недоліків ПДВ, напрямів його реформування присвячено праці таких учених, як Т. Єфименко [3], І. Луніна [4], В. Парнюк [5], та ін. Проте важливим аспектом впливу ПДВ на вітчизняне підприємництво в не приділяється достатньо уваги, оскільки податок аналізують в основному з позиції макроекономіки. Не в повному обсязі висвітлені питання якісної та кількісної оцінки впливу ПДВ на суб'єкти господарювання, не достатньо розкриті механізми взаємозв'язку параметрів оподаткування доданої вартості та основних показників діяльності підприємств.

Враховуючи пріоритетне фіскальне значення ПДВ, відмова від нього на сучасному етапі стає неможливою. Це підтверджує низка публікацій, автори яких підкреслюють необхідність ПДВ для України у зв'язку з двома основними причинами: вагомою для країни умовою вступу до ЄС, що полягає

в досягненні подібності податкової системи до податкових систем країн-учасниць, у яких ПДВ є невід'ємним, та висока вірогідність зниження податкових надходжень до бюджету в результаті відмови від ПДВ [2]. Проте існує безліч пропозицій щодо заміни ПДВ на диференційований податок з обороту, кумулятивний податок з обороту, податок на кредиторську вимогу, податок на роздрібні продажі[1].

Сплата ПДВ за рахунок власних ресурсів відволікає з обороту підприємства частину коштів. Враховуючи, що окремі підприємства мають різні обсяги закупівлі товарно-матеріальних цінностей, умови їх оплати, пільги, джерела і терміни відшкодування, а також те, що періоди формуванням вхідного ПДВ (виникнення податкового кредиту) і його відшкодування не збігаються, виникає часовий розрив між періодом іммобілізації оборотних коштів на сплату ПДВ та її компенсацією за рахунок відповідного джерела. Чим тривалішою буде іммобілізація оборотних коштів, тим негативнішим буде вплив ПДВ на фінансовий стан підприємства.

Час іммобілізації, що залежить від тривалості виробничого циклу у деяких галузях може бути досить високий. Це можливо, якщо підприємства мають вільний доступ до відносно недорогих кредитних ресурсів і можуть вчасно поповнювати оборотні кошти. Якщо ж такий доступ обмежений, а ресурси дорогі, то виникає їх гостра нестача[4].

У ринкових умовах період відволікання оборотних коштів збільшується за недостатнього сукупного попиту, низької якості та конкурентоспроможності продукції, що ускладнює її реалізацію.

Разом з тим, якщо держава несвоєчасно виконує свої зобов'язання перед платниками з відшкодування ПДВ, це негативно позначається на результатах господарської діяльності підприємств, їхніх взаємовідносинах з бюджетом, партнерами по бізнесу, кредитними установами.

Несвоєчасне повернення ПДВ призводить до зниження економічної активності підприємств і обсягів їхнього виробництва, оскільки відволікання оборотних коштів зменшує можливості закупівлі сировини й матеріалів, інших ресурсів, виплати заробітної плати та здійснення інвестицій.